



Espai Cub

MARLA JACARILLA

ACOTACIONES TRAS LA CUARTA PARED

17/05 - 23/06

Marla Jacarilla (Alcoi, 1980) és llicenciada en Belles Arts per la Universitat Politècnica de València. Va completar la seva formació amb el màster de Produccions Artístiques i Recerca de la Universitat de Barcelona. Més enllà d'aquesta conformitat, el desenvolupament d'una labor literària paral·lela, que compagina amb la de redactora en revistes de crítica i anàlisi cinematogràfics, l'ha dut a optar per un territori de reflexió híbrid amb l'ús de recursos afins a la pràctica artística per explorar el procés mateix de l'escriptura. Per la seva universalitat i omnipresència, podríem pensar que explorar la mecànica narrativa del text ens durà només a conclusions innòcues. Ara bé, Jacarilla té la gran habilitat d'allunyar-nos ràpidament d'aquest pensament per despertar novament la promesa demiúrgica del text. Sense grans vacil·lacions, l'artista retornarà a l'escriptura el valor d'allò *performàtic*.

En aquesta ocasió, si ens deixem dur pel que ens proposa Jacarilla, entrarem físicament en un espai reservat a la ficció i serem testimonis d'un desplegament dramàtic en el qual un fals demiürg conversa amb quatre personatges. Es tracta dels protagonistes d'obres teatrals que molts de nosaltres reconeixem ràpidament: Krapp, el de *L'última cinta de Krapp*, de Samuel Beckett; Willy Loman, el de *La mort d'un viatjant*, d'Arthur Miller; Lis, la de *Fando y Lis*, de Fernando Arrabal, i Berenguer, el de *El rinoceront*, d'Eugène Ionesco. Tots ells personatges amb tendència a la pròpia crisi ontològica. Ens trobem, doncs, davant un exercici intencionat de descontextualització i apropiació que, sobretot, ens posa davant la incertesa complexa de la "personificació". Cal entendre què implica això, i més si pensem com conceptualitzem normalment els èxits de la literatura i com els reduïm a la desfilada d'una llista de personatges interminable. La vitalitat d'aquesta personificació, la seva pulsio, precisament és producte de les hiperactivitats interminables que es deriven de la condició de text. Tots sabem que ningú no ataca una lectura o escriptura sense que es multipliqui de forma immediata l'expansió rizomàtica de moltes associacions. Tots sabem que la riquesa del text es troba en aquest potencial, el de lectures i escriptures divergents, tergiversades, que es neguen a la interpretació unívoca. Admetem, per tant, que la linealitat narrativa no ens és del tot congènita, que és producte de molta disciplina, que, en realitat, és el resultat d'un esforç de concentració dedicat a regular i controlar aquestes hipertextualitats que contínuament es generen. Així doncs, l'hipertext és la condició orgànica del text, és el llenguatge viu. Però, compte, es tracta d'una vitalitat entesa com allò que es realitza en tot moment, *performàticament* –un pensament màgic, simultani, polisèmic.

Davant d'una amplitud d'horitzons com aquesta, *Acotaciones tras la cuarta pared* (Acotaciones darrere la quarta paret) ens suggereix una línia exploratòria possible que implica entrar a les entranyes d'una arquitectura que, en el context teatral, no és sinó imaginària, però que, en el context de l'Espai Cub, es converteix en objectiva. Aquí, no cal "trencar" aquesta quarta paret perquè ja disposa d'una porta d'accés, un instant estrany de literalitat. En qualsevol cas, el tancament del prosceni substitueix les "especularitats" típiques del teatre per una espècie d'abstracció, un tancament que ens pot remetre al murmuri intern de la persona. Davant dels referents explícits de Krapp, Willy Loman, Lis i Berenguer, marcats per una subjectivitat coneguda, definida prèviament pels seus autors, ens veiem forçats a interrogar-nos sobre aquesta alteritat, aquesta caiguda imposada per la *mise en abyme* en què es troben els personatges que tornen desorientats al present, de nou, a nosaltres... És una oportunitat estranya que tenen de presentar-se davant el judici cruel del temps i de la història.

